

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 208/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom doc. JUDr. Štefanom Kočanom, PhD., Nitrianska 5, Piešťany, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 12/2014 a jeho rozsudkom č. k. 18 C 12/2014-479 z 20. júna 2016, ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 421/2016 a jeho rozsudkom č. k. 17 Co 421/2016-518 z 27. septembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 12/2014 (ďalej aj „postup okresného súdu“) a jeho rozsudkom č. k. 18 C 12/2014-479 z 20. júna 2016 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“), ako aj postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 421/2016 (ďalej aj „postup krajského súdu“) a jeho rozsudkom č. k. 17 Co 421/2016-518 z 27. septembra 2017 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 20. januára 2014 návrh na začatie konania o porušenie zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „žaloba“) proti Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín, M. R. Štefánika 20, Trenčín (ďalej len „žalovaný“). Okresný súd rozsudkom č. k. 18 C 12/2014-479 z 20. júna 2016 návrh sťažovateľa zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Konanie o žalobe bolo na okresnom súde vedené pod sp. zn. 18 C 12/2014.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 17 Co 421/2016-518 z 27. septembra 2017 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznal. Odvolacie konanie sa na krajskom súde viedlo pod sp. zn. 17 Co 421/2016.

4. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Odporca nesprístupnil navrhovateľovi spisovú zložku jeho maloletého syna, ktorú vedie odporca z dôvodu výkonu funkcie kolízneho opatrovníka maloletého. Odporca sa pri výkone funkcie kolízneho opatrovníka maloletého riadi iba podľa zaužívanej (diskriminačnej) praxe. Odporca bráni maloletému v prístupe k súdu tým, že maloletému bráni vo veci starostlivosti súdu o maloletého podávať odvolania, dovolania, námietky, sťažnosti a upovedomenia, že nepozná slobodný názor maloletého.

Navrhovateľ nesúhlasí so spôsobom, ako odporca vykonáva funkciu kolízneho opatrovníka maloletého. Navrhovateľ je presvedčený o tom, že odporca pri výkone funkcie

kolízneho opatrovníka jeho maloletého syna sa rozhoduje výhradne iba podľa toho, ktorý z rodičov maloletého je akého pohlavia a podľa zaužívanej praxe rozhodovať o dieťati a nie s dieťaťom...

Sťažovateľ je názoru, že obe rozhodnutia (rozsudok okresného súdu a rozsudok krajského súdu, pozn.)... sú nezákonné a boli nimi opakovane porušené základné práva sťažovateľa zakotvené v čl. 46 ods. 1, v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a rovnako nimi bolo porušené právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Tvrdenia sťažovateľa o tom, že citovanými rozsudkami došlo k porušeniu jeho ľudských práv a základných slobôd vo vzťahu k citovaným článkom Ústavy Slovenskej republiky a to čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 50 ods. 2, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd opiera o nasledovné skutočnosti:

1. Nesprístupnenie spisovej zložky dieťaťa navrhovateľovi (otcovi dieťaťa), ktorú o maloletom [REDAKOVANÉ] vedie odporca...

... OS TN a KS TN v tomto bode diskriminačnej žaloby rozhodovali podľa neopodstatneného predsudku voči navrhovateľovi tak, že podľa OS TN a KS TN navrhovateľ údajne nemá úprimný záujem viesť v tomto bode diskriminačnú žalobu proti odporcovi, pretože navrhovateľ sa údajne chce iba prostredníctvom diskriminačnej žaloby dostať ku spisovej zložke, ktorú o maloletom dieťati vedie odporca. OS TN a KS TN pri používaní tejto svojvoľnej argumentácie v rozsudkoch neuviedli preskúmateľný dôvod, prečo takto bezdôvodne vychádzali iba z predsudku voči navrhovateľovi, kde na základe tohto predsudku v tomto bode (sprístupnenie spisovej zložky dieťaťa, ktorú o dieťati vedie odporca) svojvoľne zamietli tento bod diskriminačnej žaloby.

2. Nevloženie do súdneho spisu kópiu spisovej zložky dieťaťa, ktorú o dieťati vedie odporca, alebo odmietnutie súd vydať príkaz odporcovi, aby navrhovateľovi sprístupnil spisovú zložku dieťaťa, ktorú o jeho dieťati vedie odporca...

... konajúce súdy OS TN a KS TN neposkytli navrhovateľovi primeraný čas a možnosť pripraviť sa na pojednávanie – navrhovateľ nemal možnosť pripraviť sa na pojednávania, pretože odporca pred ním skrýval spisovú zložku jeho dieťaťa, ktorú o

maloletom dieťaťu vedie odporca z dôvodu výkonu funkcie kolízneho opatrovníka maloletého dieťaťa...

.... tým OS TN a KS TN porušili právo navrhovateľa na kontradiktórnosť konania a tým bolo porušené právo navrhovateľa na spravodlivý proces.

3. OS TN a KS TN nesprávne posudzovali proces možnej diskriminácie, ktorý navrhovateľ popísal v diskriminačnej žalobe – neprístupenie spisovej zložky dieťaťa zákonnému zástupcovi ženského pohlavia (matke) a zákonnému zástupcovi ženského pohlavia (otcovi)...

Rozsudky OS TN a KS TN sú nepreskúmateľné, pretože sudy sa v nich nevyporiadali s celým návrhom navrhovateľa ...

4. Rozsudky OS TN a KS TN sú nepreskúmateľné... pretože sudy neuvádzajú, že v ktorom konkrétnom konaní (konaniach), kedy navrhovateľ podal odvolanie v mene svojho syna a ako sa s takýmto odvolaním vyporiadal súd...

5. OS TN a KS TN sú v konflikte záujmov a nemali by rozhodovať vo veci diskriminačnej žaloby navrhovateľa proti odporcovi, ktorá je predmetom tejto sťažnosti... pretože v tomto konaní rozhodujú nepriamo aj o vlastnej zodpovednosti OS TN a KS TN za to, že v konaní starostlivosti súdu o maloletého [REDAKOVANÉ] svojou rozhodovacou činnosťou nezabránili odporcovi/umožnili odporcovi, aby diskriminoval navrhovateľa na základe pohlavia.

... Sťažovateľ poukazuje na zmätočné vyjadrenia porušovateľa v I. rade v rozsudku č. 18C/12/2014-479 zo dňa 20.06.2016, následne osvojené súdom odvolacím, pričom je zrejmé, že ide o argumentáciu nepreskúmateľnú a absentujúcu základnú logiku...

... Ak porušovateľ v II. rade vo svojom odôvodnení rozsudku č. 17Co/421/2016-518 zo dňa 27.09.2017 argumentuje, že preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku porušovateľa v I. rade, proti ktorým bolo podané odvolanie, sťažovateľ zastáva názor, že porušovateľ v II. rade si takúto svoju povinnosť nespĺnil.

Navrhovateľ doručil OS TN a KS TN písomne 14 nižšie uvedených upozornení na nespravodlivý proces z dôvodu nemožnosti pripraviť sa na pojednávania štúdiom spisovej zložky dieťaťa, ktorú o dieťaťu vedie odporca...

Okrem tu uvedených podnetov navrhovateľa v konaní o diskriminačnej žalobe, ktorá je predmetom tejto sťažnosti, podal sťažovateľ [REDAKOVANÉ] správnu žalobu na

preskúmanie rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín o nesprístupnení spisovej zložky maloletého [REDAKOVANÉ] zákonnému zástupcovi. Krajský súd v Bratislave v konaní č. 1 S/194/2015-58 rozhodol rozsudkom zo dňa 14.07.2016 tak, že Úrad práce sociálnych vecí a rodiny Trenčín porušil právo zákonného zástupcu [REDAKOVANÉ] na prístup k spisovej zložke vedenej o jeho maloletom synovi tým, že mu znemožnil prístup k tejto spisovej zložke.

Je nesporné, že Okresný súd v Trenčíne neinicioval kroky a neodstránil námietky sťažovateľa. Aj týmto postupom nepochybne bolo zásadným spôsobom porušené právo sťažovateľa zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

Porušenia práva na spravodlivý proces sa Krajský súd v Trenčíne dopustil aj v tejto súvislosti a to najmä tým, že sa v podstatne len obmedzil v rozhodnutí o odvolaní na stotožnenie s dôvodmi uvedenými v prvostupňovom rozhodnutí bez pripustenia vykonania ďalších dôkazov. Ako už bolo uvedené, súd druhého stupňa neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by potvrdili alebo vyvrátili relevantné tvrdenia uvedené v odvolaní sťažovateľa proti rozsudku prvostupňového súdu.

Sťažovateľ tvrdí a má za to, že ustálená súdna prax zakotvuje povinnosť odvolacieho súdu svoje rozhodnutie riadne a úplne odôvodniť. Ak Krajský súd v Trenčíne neodpovedal na odvolaciu námietku sťažovateľa spochybňujúcu dôkaznú situáciu, treba absenciu takejto argumentácie považovať za prejav arbitrárnosti a rovnako za závažnú vadu rozhodnutia. “

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, Ústavy Slovenskej republiky postupom ako aj rozhodnutiami a to rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne spisová značka 17Co/421/2017 (správna sp. zn. je 17 Co 421/2016, pozn.) a Rozsudok Okresného súdu v Trenčíne spisová značka 18C/12/2014, ako porušovateľa v I. rade porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi primerané zadosťučinenie vo výške 5.000 €, ktoré je porušiteľ v II. rade povinný uhradiť sťažovateľovi do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia o výške 298,08 €, ktoré je povinný porušiteľ v II. rade zaplatiť do jedného mesiaca odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

III.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu

11. Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

12. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (podobne aj II. ÚS 521/2015, II. ÚS 855/2015, IV. ÚS 236/07).

13. Ako to z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu rozsudkom okresného súdu, ako aj rozsudkom krajského súdu.

14. V zmysle § 355 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

15. V zmysle § 356 CSP odvolanie nie je prípustné proti rozsudku

a) vydanému na základe uznania nároku alebo vzdania sa nároku okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia,

b) pre zmeškanie okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia.

16. Podľa zistenia ústavného súdu rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 20. novembra 2017.

17. Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania rozsudku okresného súdu využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľ napokon pred podaním (ústavnej) sťažnosti ústavnému súdu aj účinne využil, pričom o tomto jeho odvolaní bolo rozhodnuté rozsudkom krajského súdu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že mu ústavou nie je daná právomoc poskytnúť ochranu sťažovateľovi, ak sa domáha porušenia základného práva na súdnu ochranu rozsudkom okresného súdu, a preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

18. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa na porušenie základného práva na súdnu ochranu rozsudkom krajského súdu, ktorým bol rozsudok okresného súdu potvrdený, ústavný súd konštatuje, že aj v tejto časti bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť. Okresný súd potvrdil ústavnému súdu informáciu, že sťažovateľ podal 24. januára 2018 proti rozsudku krajského súdu dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, o ktorom dosiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako dovolací súd nerozhodol. Podľa zistenia ústavného súdu ku dňu predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom dovolanie sťažovateľa nebolo najvyššiemu súdu predložené na rozhodnutie. Konanie o dovolaní sa v zmysle § 436 CSP dosiaľ vedie na okresnom súde pod sp. zn. 18 C 12/2014. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ sa domáha ochrany základného práva na súdnu ochranu proti jeho porušeniu napadnutým rozsudkom krajského súdu aj v dovolacom konaní pred všeobecným (najvyšším) súdom, podľa čl. 127 ods. 1

ústavy ústavný súd nemá právomoc na poskytnutie takejto ochrany. Napokon, nie je v kompetencii ústavného súdu, aby sám formoval doktrínu prípustnosti dovolania v civilnom sporovom konaní, keďže táto právomoc patrí najvyššiemu súdu (m. m. I. ÚS 393/08).

19. Ústavný súd ďalej uvádza, že prijatím sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (porov. mutatis mutandis II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobovateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len ťažko odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť právneho štátu.

20. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj vo vzťahu k rozsudku krajského súdu už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

21. Ústavný súd už iba pre úplnosť veci dodáva, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (napr. rozsudok ESLP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54)] dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, t. j. aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, I. ÚS 91/2011).

IV.

**K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných
prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a postupom
krajského súdu**

22. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 12/2014 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 421/2016. Okrem strohej rekapitulácie pojednávania okresného súdu nijako neodôvodňuje tvrdené porušenie označeného práva; k postupu (nesústredenej činnosti, resp. nečinnosti) krajského súdu sa v sťažnosti nevyjadruje vôbec.

23. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu tohto práva nečinnosťou tohto orgánu verejnej moci v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

24. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02).

25. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05).

26. Zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj zo zistení ústavného súdu vyplýva, že rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu už nadobudol právoplatnosť 20. novembra 2017.

27. Keďže sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a postupom krajského súdu sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. januára 2018, t. j. v čase, keď k porušovaniu označeného práva už nemohlo dochádzať a stav jeho právnej neistoty už nemohol trvať, ústavný súd sťažnosť v tejto časti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

28. Ústavný súd pre úplnosť dodáva, že vzhľadom na nesplnenie povinnosti odôvodniť svoj návrh (sťažnosť) mohla byť sťažnosť v tejto časti odmietnutá aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí s poukazom na § 20 ods. 1 a § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

29. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018